

Imamlegitimation nödvändig

Vem avgör vad som är falsk eller äkta tolkning av islam? Islam har ett ansvar att hålla rent framför egen dörr.

Den islamistiskt motiverade terrorismen, som tidigare drabbade främst judar och Israel, har nu nått Västerlandet, med återkommande attacker. När jag läste till präst flödade relativiseringen av islam som ett återkommande mantra; de europeiska korstågens grymheter, den högtstående arabiska kulturen och vetenskapen, vår tacksamhetsskuld till araberna för att de kunde återöversätta de grekiska filosoferna från grekiska till arabiska och vidare till latin. Allt sant och riktigt, *men det problematiserades aldrig att islam spred sin nya religion med våld och utpressning.*

Kristendomen har sitt kors, islam har sitt svärd. Jesus sa i Matt 7:2: ”med den dom som ni dömer med skall ni dömas, och med det mått som ni mäter med skall det mätas upp åt er.” Detta betyder att man ska hålla sig med *samma mått* när man bedömer andra som när man bedömer sig själv. Inte generösare när man värderar sig själv jämfört med andra. Särskilt i Sverige, har det blivit vanligt vid läroanstalter, i politik och massmedia att hålla sig själv med *högre* krav än för andra.

Man överträffar varandra med att finna brister i den egna traditionen, i det egna landet, i den egna religionen och i den egna kulturen jämfört med andras. Samtidsforskare kan uppfatta detta som ett långt drivet självplågeri. Varför är detta vanligare i Sverige än i våra nordiska grannländer? Kanske beror det på vår upplevda skuld över att vi lyckades hålla oss utanför andra världskriget. Vi bedrev handel med båda krigförande parterna. Självvrannsakan, således. Men bör vi ha ett snålare mått för Sverige än när vi bedömer till exempel Finland, med sin tidigare äventyrliga utrikespolitik? Winston Churchill gav Sverige, i stort sett, godkänt för den krigstida svenska slalom-politiken: det hade inte gagnat de allierade om Sverige fronderat så att Tyskland hade ockuperat även Sverige, menade han.

Efter terrordådet på Drottninggatan, la Stockholms moské ut följande på sin hemsida: ”Vi vet av erfarenhet att terrorn varken har en etnicitet, religion eller ras och därför är det viktigare än någonsin att vi som är emot denna extrema form av våld som drabbar oskyldiga håller ihop”.

Jag mailade moskén: ”Men detta är inte riktigt med verkligheten överensstämmande. Dessvärre finns det ofta i religionernas utkanter extrema vantolkningar. Det är varje religions hederssak att ’hålla rent framför sin egen dörr’. Därför är vi många som efterlyser att ni vågade gå i teologisk polemik mot islamistiska terrorister. Kan de räkna med att komma till Paradiset?” Jag har ännu inte fått något svar. Jag funderar över oviljan från moskéns sida att gå i polemik mot dem som är *för* ”denna extrema form av våld”, som en imam kommenterade: ”dessa återfinns inte på våra fredagsböner.”

Den stora skillnaden vad gäller organiseringen i de kristna kyrkosamfundet och i de muslimska bönegemenskaperna är att de förra har en ämbetshierarki med kallelse, vigning och tillsyn över präster, som på så sätt ges en auktorisation. Ämbetsbärarna inom islam är autonoma. Vem som helst kan bygga en moské och kalla sig imam.

Nu finns det även löst sammanfogade fristående protestantiska församlingar. Men om de vill ha vigningsrätt och statsbidrag måste det finnas ledning och koll. Pingströrelsens ledning drog in Knutbyförsamlingens vigselrätt, efter deras tilläggläror. På samma sätt kan de islamska församlingarna underställas en central ledningsgrupp och också uteslutas ur gemenskapen. Den finns

faktiskt: ”Sveriges Muslimska Råd är en ideell, demokratisk och partipolitiskt obunden organisation som samlar muslimska riksorganisationer i Sverige. Rådet arbetar utifrån en balanserad och tolerant islamisk helhetssyn på människa och samhälle”, kan vi läsa på deras hemsida.

Det saknas en teologisk analys huruvida terroristerna kan räkna med att få komma till paradiset (som terroristerna själva påstår) eller till helvetet (som de tror finns). En legitimation för imamer skulle underlätta för Sveriges muslimska råd att kunna leva upp till sina stolta paroller.

Att ställa lägre krav på somliga än på andra kallas ibland för ”positiv särbehandling”, men är i själva verket en slags nedlåtenhet: ”de klarar inte av att leva upp till samma standard”. Det är högst angeläget att vara saliga som de som skapar frid och underlätta dialog mellan religioner och kulturer.

För att samtal ska vara meningsfulla måste dock alla parter kunna visa i vilket sammanhang de hör hemma. Då räcker det inte med deklARATIONER, ty gärningarna och underlåtelseerna talar sitt eget språk. Vem har mandat att tala i islams namn? Vem avgör vad som är falsk och äkta tolkning i en religion?

KS Dagen 2017-06-18